

מסורת הש"ס

6) ונחמס סא: קטו:];
7) תוספתא דנחמס פ"ג ה"ב (נחמס ס: 4) ונחמט לנ:];
8) ומבדכ כאל, 10) שייך לע"ב:
9) י"ל דלמרינן אפי"ט שבעת אלף מעמד הוא היינו כ"י, ז"ק:
10) ז"ק מ"ו, ח) 11) נש' תבוס' כאלורן, 12) ז"ל וננשעמן היו מורזינן כ"ו ונסעו בני,

תורה אור השלם

- וְקָם אֵיךְ מוֹעֵד מִתְּחִילתָּהּ הַלְחִים בְּחֹךְ הַמְּחֻבָּת כַּאֲשֶׁר יִחַד בְּן יִשְׂרָאֵל אִישׁ עַל דֹּדוֹ לְדַגְלִימָה: מבידב ר ב ו
- ועל שלחן הקנים הפרשו בגד הבגלת וְתָנוּ עָלָיו אֵת אֲשֶׁר יִחַד וְהַכְפֵּת וְאֵת הַמְּקִיף וְאֵת שְׂוֹת הַתֶּבֶךְ וְלָחֵם הַתְּמִיד עָלָיו וְזֵדָה: מבידב ר ב
- וְהוּא הָרַךְ לַפְּנִים יוֹשֵׁת בַּעֲמֹד עָנָן לְנֹחֵם הַיָּרֵךְ וְלִזְרָקָה בַּעֲמֹד אֵשׁ לְקַדָּי לָחֵם לְלֶכֶת יוֹמָם וְלִזְרָקָה: שמות יב כ

רבינו גרשום

כמין כוורת היה לה בתורה. לחלה והיינו הרופס וזוהי כמין טבלא מרובעת. אלמא בהן מרובע כמין דהלתם נמי מרובע כמין תיבה: מהא לא תקשי אימא ופיה של דפוס רושה קמין טבלא. שהיה פיה מרובע מרובח כדו שיכניס בו הלחם בריח אבל למטה עשוי הרופס כמין ספינה ורקוד: ארבע טניפין. כי לסדר זה (וב' לסדר זה) ומפועלין מראשיהו. כדו לקבל הקניס: מינן דוקרנין. כמין קנין תפספדין מלמטה: נפסל במסעות כשהיו ישראל נוסעים ממקום למקום היו נושאין את השלחן עם הלחם שעליו: חד אמר נפסל. ודכין ונטעו שיליו ובפריכתו היה לכה חזק ממיחיתו: חד אמר אינו נפסל [אם] הוא (ובמקומו (הוא) על השלחן: מה בתריה השכין נפסל ביוצא. חד אמר: קמיון אף בנסיעו לא יוצא ממקומו לא מיפסיל ע"ג השלחן: במסודר שערין ע"ג השלחן לא מיפסיל אפי' ונטעו: כי פליגי במסולק. שאת מלקוהו מן השלחן שאת נטיעה ורכיכותו בבגד הבגלת שעליו ובפריכתו והליכותו: אפי' שבעת כין דוקרנין הוא כרוך בין הפריכת אל מועד (הוא) ולא נפסיל ביוצא: מה תנייהו כי לא מפיק ליה חזן ליריעות אל מפיסיל: ואידך דפסיל והכתוב נפסיל הוא מועד דמשמע אף על גב דנטע אתל מועד הוא אחא. ודנטע לדגלים הוא אחא. שיהא אתל מועד באמצע הדגלים בין דגל אפי' לא דגלין אפרים: סילוק מסעות. היינו סילוק אתל מועד: קדשים שרו [נשארין] נפסלים משום יוצא: וזבין ומצורעין משתלחין חזן למחנה. כלומר שאין ראוי להכנס באותו מקום שיהיה בו אתל מועד מפני שהיה קדוש: נפסלין אפילו לחם הפנים קאמו: אי איתל מועד דוקא דאפי' קדשים נמי לא הוה אפילו קדשים נמי לא ליפסלו: אלא כי יתעב רבן לוי [נא פליגין] מאן דמכשר אתל במסודר ומאן דמכשר

אמר במסולק ולא פליגי הוא ברייתא דאמרה דקדשים נפסלין דמשמע אפילו לא במסולק קאמו: אימת מרלי. כלומר אימת מצפרא חפוק לי דאפיסול בלינה. דבצפרא אחתי לא עבדו ביה קרבנות והני קדשים דהוו ביה מראתמלו חזו וזו לא מרלי אלא מצפרא חזו בתורה קדשים נמי פסול לינה אלא מרלא איירי מפסול לינה שמיטא רכתיב ללכת יומם ובליליא נמי מסלקי: מהו דתימא הני מילי דאימתי אזילי בלייליא כגון דעקור המסעות ביבסא וכו'. והגללו הפרוכות. שנטעו במקום למקום: הותרו זבין ומצורעין ליכנס לשם וקשיא ההוא דזבין ומצורעין משתלחין חזן למחיצה:

כמין כוורת היה לה בתנור. וזה הדפוס שהוא נאפה צו מרובע והיינו כמין תיבה פרוצה שיש לה שוליים רחבים ומרובעים: **אימת ופיה דומה כו'**. 7] השוליים עשויין כספינה: **כמין דוקרנין**. כמין ח] קנים הדוקרנין קנים שיש בהן ענפים הרבה דהו מפועלין: **נפסל במסעות**.

המשכן ונושאים השלחן עם הלחם דכתיב (נמדבר ד) ועל שלחן הפנים יפרשו בגד תכלת מי נפסל לחם ציולא או לא: **כהניינו נפסל ציולא**. אס 1] יולא חזן לקלעים דכתיב והימה לאהרן ולגזיו ואכלהו במקום קדוש (ויקרא כד): **ולחם הסמיד עליו יסה**. אלנח דקדושהיה קאי: **ממקומו**.

1] של שולחן **במסודר**. על השלחן: ח] **במסולקן**. שעדיין לא הגיע זמן לסלק את זה עד 12] שנטעו ומ"מ למחנה ישאל עם המשכן ודגלי מחנה ישראל: **ולחם הסמיד עליו** 1] עמקן עם המשכן ודגלי מחנה ישראל סביב להם: **כי לא מפיק ליה**. מעורה והשתא נמי לא אפקיה ממחנה ליה: **לדגלים**. להורות איזה דגל יסע ראשון ואיזה אמצעי ואיזה אחרון: **סילוק מסעות**. 12] שהפרוכות נגללות: **קדשים נפסלים ציולא**. שאין להם קלעים ואע"פ"כ הממנה קדוש וזבין ומצורעין משתלחין חזן ממחיצתן מזויע עד למחנה ישראל והיו נמלכים בנרף מחנה דלאמר בצרכות דקין (נד). את והצ כסופה(ז) וזבין חזן למחנה ליה:

אי אהל מועד דווקא הוא. אע"ג דהוגללו הפרוכת דכתתי לעיל: **ה"ג הענין ציולא נמי לא ליפסלו ציולא ואי אהל מועד לאו דוקא הוא אפילו להם הפנים נמי ליפסול: אלא כי אהל רבין אמר**. אהל מועד לאו דווקא דלדגלים הוא דלחא ומר דמכשר במסודר דמתיב לחם תמיד עליו היה **ומר דפסלי במסולק: ש"מ**. מדקמתי קדשים נפסלים משום פסול יולא: **יש סילוק מסעות בלינה**. שאם היה נעלה הענין בלינה היו נוסעים מיד ולא היו ממתינין עד הבקר: **אימת מידלו**. קלעים: **בלינה לא מונו עקרי**. דכתיב **יומם ברישא והדר לילה קמ"ל: ורמיניה**. 12] דקמתי וזבין ומצורעין משתלחין: 13] **בפסח הכא בעומאסה**.

כגון שרוב ציבור עמאים דלאמר (פסחים דף סו:)] איש נדמה לפסח שני ולא ציבור ועומאת מת הותרה להם דכתיב (נמדבר ט) עמא 12] **נפסל אצל לא זיכה וזרעת** ורבי

בלייליא לא מצו עקרי קא משמעו לן ורמיניהו 12] הוגללו הפרוכת הותרו הזבין ומצורעין ליכנס לשם אמר רב אשי לא קשיא הוא ר' אליעזר הוא רבנא דרבי

שתי הלחם פרק אחד עשר מנחות

צה.

כמין כוורת היה לה בתנור. כוורת עגולה היא דלמוכת כפ"כ דשבת (דף ת). והכא קמני כמין עגולה מרובעת אלא מנויב ככוורת של קנים שישלעו האור כצלו: **מר אמר** במסודר **ומר אמר** במסולק **ולא פליגי**. 11] מסקנא דשמעתא דלא אמרינן אפי"ט שנטע אהל מועד הוא והא דמסיק ליה צפ"י

מיתיב **כמין כוורת היה לה בתנור** *ורומה כמין טבלא מרובעת אימא ופיה דומה כמין טבלא מרובעת תניא כמאן דאמר כמין ספינה רוקדת דתניא ארבעה סניפין של זהב היו שם מופרצלין מראשיהן כמין דקרנין היו שסומכין בהן את הלחם שהוא דומה כמין ספינה הוקדת איבעיא להו לחם הפנים נפסיל במסעות או אינו נפסל במסעות רבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי חד אמר נפסל וחד אמר אינו נפסל מאן דאמר נפסל דכתיב 1] כאשר יחנו בן יסעו מה בהנייתו נפסל ביוצא אף בהנשעתו נפסל ביוצא מאן דאמר אינו נפסל דכתיב 2] ולחם התמיד עליו יהיה ואידך נמי הא כתיב כאשר יחנו בן יסעו לאיידך גיסא מה בהנייתו כי לא יצא ממקומו לא מיפסיל אף בהנשעתו כי לא יצא ממקומו לא מיפסיל ואידך נמי את כתיב ולחם התמיד עליו יהיה אלא כי אתא רב דימי אמר 6] במסודר דכולי עלמא לא פליגי אלא כי פליגי במסולק מאן דאמר נפסל דכתיב כאשר יחנו בן יסעו מה בהנייתו נפסל ביוצא אף בהנשעתו מיפסל ביוצא למאן דאמר אינו נפסל דכתיב 1] ונטעו אהל מועד 6] אע"פ שנטעו אהל מועד הוא ואידך נמי הכתיב כאשר יחנו בן יסעו לאיידך גיסא מה בהנייתו 1] כי לא מפיק ליה לא מיפסיל אף בהנשעתו כי לא מפיק ליה לא מיפסיל ואידך נמי הא כתיב ונטעו אהל מועד ההוא לדגלים הוא דאתא ואידך 1] ממחנה הלויים בתוך המחנות נפקא מיתיבי 2] בשעת סילוק מסעות קדשים נפסלין ביוצא זובין ומצורעין משתלחין חזן למחיצתן מאי לאו אפילו לחם הפנים לא בר מלחם הפנים מה נפשך אי אהל מועד דוקא הוא אפילו קדשים נמי אי אהל מועד לאו דוקא הוא אפילו לחם הפנים נמי אלא כי אתא רבין אמר רב אמר במסודר ומר אמר במסולק ולא פליגי אמר אביי ש"מ יש סילוק מסעות בלילה דאי סלקא דעתך אין סילוק מסעות בלילה אימת מרלי 6] לצפרא מאי אייריא משום יוצא תיפוק לי דאיפסיל ליה בלינה פשיטא 3] ללכת יומם וילילה כתיב מהו דתימא הני מילי היבא דעקור ביבמא אבל היבא דלא עקור ביבמא

קודמין בני גרשון וזבין מררי אחר דגל ראשון וזבין קסת דגל שני כדו שהיו קודמין בני גרשון כמנייתן ומעמידין את המשכן לפני צב בני קסת דכתיבי אחר מסע 11] בני יהודה (נמדבר 1) והיוד המשכן ואחר שני דגלים כתיב (סס) ונטעו הקהמים נושאי המקדש דהיינו ארון ומזבחות וכלי שרת והקימו בני גרשון המשכן עד צואתם 12] כי קסת ועוד אי צששיתו את הסדר מוקמת לה היכי שחטו קרבענ קודם שיעמידו המשכן הא אמרין צחיזה מוקומן (נחמד סד נה:)] שלמים ששחטן קודם בלינה: הווא לדגלים פסולין ואי גרסינן לה מיתקומא צששיתו את הסדר והיהו דלחיזה מוקומן שלמים דווקא קאמר ומשום דכתיב צהו ושחטו פתח אהל מועד ולא יליף שאר קדשים מניייהו עכ"ל והא דתנן בני תמיד (דף ז:)] לא היה

השוחט שוחט עד שישמע קול שער גדול שנפתח למנוה צעלמא ואי"ת ועליל אמאי איצטרך לשנוי קלים הוא דלחא דלמוכת כפרק בתרא דנחמס (דף קטו:)] וי"ל דל"כ לא היה ליה למתליה צהאל מועד וחס תאמר ולוקמה בקדשי קדשים ובגון שהמוצא והקלעים במקומן וי"ל דמשמע ליה ונטע אהל מועד שנמתק הכל אפילו המוצא: **שזבוע** מינה יש שרידוק **בסעות בליייה**. פי' בקונטרס מדקמתי קדשים נפסלין דאי אין סילוק מסעות בלינה אימת מידלו קלעים צפרצא מאי איריא משום יולא תיפוק לי דאיפסיל ליה בלינה תימנה דלמח נפקא מינה היכא דנטעו צאמצע היום דקדשים שנשחטו היום נפסלין משום יולא ולא משום לינה ונראה לפרש דקאי אפלוגתא דרבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי דאיירי בלחם הפנים ומסקינן במסולק נפסל במסעות ועל כרחין צשבת לא היו נוסעין דאפילו לא היו תחומין מדאורייתא לא היו יכולין ליסע משום איסור הולאה ואיסור ממחר להכי דייק דאי אין סילוק מסעות בלינה 12] **מיפסיל הלחם בלינה ואי היה אמרינן דשום פעם לא היו נוסעין אלא או בתחלת היום או בתחלת הלילה הוה מניינו דייק מצרייתא שפיר:**

אין

^[1] קנים שיש בהן ענפים הרבה דהיינו מפועלין: 1] אמ היה: 2] על השלחן תיבת של נחמק: 3] תיבת במסולק ל"ש נחמק: 4] שנטעו כ"ע לא פליגי ולא אוספל אתה כתיב לחם הפנים תמיד כי פליגי במסולק שילקוהו שבבת וסדרו אחו ואל הספיקו לאכול אותם עד שיעשו: 5] אותן תבנים עמהם על השלחן ודגלי: 6] אותן כתיב נחמק: 7] ורמיניהו נגללו: 8] ורמיניהו לאו: 9] טא נאמא נפש: 10] פליגי ממסקנא דשמעתא [משמע]: 11] קודם שנופר אתל מועד מכל וכל: 12] עון תיבת אכל נחמק: 13] חלה ונוסעין תיבת תורשאין נחמק: 14] מסע דגל: 15] בלילה תיפוק ליה דאפיסל:

עין משפט ונר מצוה

ה א מיי פ"ה מהל' מדיין ומוספין הל' ט:

מובא רש"י

בשעת סילוק מסעות. כשמורידין את המשכן ומתקלין את המזבחות כעמ המסעות נמדבר קדשים נפסלין. כבר קדשי קדשים וקסדי מפני סילוק מזבחת הוא מדקמתי חזון ומצורעין שיעמידו הלויים את המשכן ולאחר שיפרקו הלויים המשכן ולא מיפסיל ציולא משום דאע"פ שנטע אהל מועד הוא יש לומר דהתם מייירי 10]1] (קודם שפרסם אהל מועד והמוצא וקליעו החצר עומדים במקומן 12] ואי"ת וכיון שמתקל המוצא היכי מתאכלן הא"כ אלעזר התם מוצא שנפגס אין אולנין צנינו שירי מנחה ורי ישמעאל צניי יוסי נמי קאמר כל הקדשים שנשחטו

שם פסולין ואפילו קדשים קלים והתם מדמי סילוק מסעות לנפגס מוצא וי"ל דלחא כהנא דפליג ארי' ישמעאל צני' יוסי וקונטרס פ"י התם דמי מקומות לאו לאחר שנטעו ומתקל המוצא קאמר אלא חד מנייהו דלחיתא צנידו שהמשכן נטעו כמשפטו וחד לאחר המוצא במקומו וקודם שיעמידו לויים המשכן נקטע לאו דווקא נקטע חדל דלא משחמת לה משום מוצא קודם העמדת המשכן שהרי קודם שיטעו בני קסת נושאי המזבחות היו חוהין בני גרשון וזבין מררי נושאי המשכן ומקימין אותו 10]12] אצל צנסינתן דרביה ונטעו אתל מועד מחנה לויס אלמא דקריו אתל מועד לפי שאלה מועד בתוכו:

12] מצפרא:

החדשי רמייה'

נפסל במסעות. כשהיו ישראל נוסעים ממקום למקום היו נושאים את השלחן עם הלחם. חד אמר נפסל במסעות. ודכין שנטעו במקומו הוא יוצא לחזן ממחיצתו: וחד אמר אינו נפסל. הלחם אם הוא נפסל במקומו על השלחן: כי פליגי במסולק. 12] [אם] שעתה נטיעה מן השלחן [שעתה] נטיעה ורכיכותו [בבגד] הבגלת שעליו בפרכת והליכותו: אימי' שנטע אתל מועד הוא. כיון דעדיין חזן הוא בתוך בני קרבנות אתל מועד הוא ולא מפיסיל ליה חזן: הווא לדגלים הוא דאתא. שיהא אתל מועד באמצע הדגלים בין דגל אפי' לא דגלין אפרים: סילוק מסעות. היינו סילוק אתל מועד: קדשים שרו [נשארין] נפסלים משום יוצא: וזבין ומצורעין משתלחין חזן למחנה. כלומר שלא היו ראוי ליכנס באותו מקום שיהיה בו אתל מועד מפני שהיה קדוש: אימת מרלי מצפרא. כלומר אימת מסלוק מצפרא: חיפוק לי דאיפסול בלינה. דבצפרא אחתי לא עבדא בה קרבנות והני קרבנות היו ביה מתאפרו ואי לא מרלי אלא מצפרא הוה בהנתו קדשים נמי פסול לינה אלא מרלא איירי בפסול לינה ש"מ [יש] סילוק מסעות בלינה. (עכ"ל הרבנ"ה:)] 1] כי אבל:

^[1] קנים שיש בהן ענפים הרבה דהיינו מפועלין: 1] אמ היה: 2] על השלחן תיבת של נחמק: 3] תיבת במסולק ל"ש נחמק: 4] שנטעו כ"ע לא פליגי ולא אוספל אתה כתיב לחם הפנים תמיד כי פליגי במסולק שילקוהו שבבת וסדרו אחו ואל הספיקו לאכול אותם עד שיעשו: 5] אותן תבנים עמהם על השלחן ודגלי: 6] אותן כתיב נחמק: 7] ורמיניהו נגללו: 8] ורמיניהו לאו: 9] טא נאמא נפש: 10] פליגי ממסקנא דשמעתא [משמע]: 11] קודם שנופר אתל מועד מכל וכל: 12] עון תיבת אכל נחמק: 13] חלה ונוסעין תיבת תורשאין נחמק: 14] מסע דגל: 15] בלילה תיפוק ליה דאפיסל:

החדשי רמייה'

12] מצפרא:

החדשי רמייה'

12] מצפרא:

החדשי רמייה'

12] מצפרא:

החדשי רמייה'

12] מצפרא:

החדשי רמייה'

12] מצפרא:

החדשי רמייה'

12] מצפרא:

החדשי רמייה'

12] מצפרא:

החדשי רמייה'

12] מצפרא:

החדשי רמייה'

12] מצפרא:

החדשי רמייה'

12] מצפרא:

החדשי רמייה'

12] מצפרא:

החדשי רמייה'

12] מצפרא:

החדשי רמייה'

12] מצפרא:

החדשי רמייה'

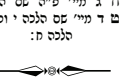
12] מצפרא:

החדשי רמייה'

12] מצפרא:

עין מושפט
נר מצוה

1 א מוי' פיד מלהטת כנאָה
מקדש גלבה יד וברנען:
2 ב מוי' פיד מלהטת ממדין
ומוספין היל:
3 ג מוי' פיה שם היי:
4 ד מוי' שם הלכה י ופי'
גלבה ח:

רבינו גרשום

בפסח ראשון הבא בטומאה
נדמטא רוב צבור.הא דתניא
דחורו ובי ר' אליעזר
היה. וההיא דרבינ וצפורי
משתלחין כרבינ דפליגי על
יהי אליעזר: כל בעשיהו.
לישתן ועריכתן ואפייתן:
כשרות בעורה וכשרות
אבותיה בכל תעיי: אלמא
מערבדי לך בחוץ מרת
יבש. העשרון לא נתקדש.
לא נמשח בפנים: דבר זה
הוקשה לאלה גדול שהיה
קשה להעביה. מאי קושיא
דלמא עשרון לא מקדש.
כלל הוא דקתינ ואפייתן
בפנים דקסבר דתרוו מקדש
משום הכי צריך שתהא
אפיה בפנים: אלא אי השבת
וכו'. אין דוחין לא השבת
אלמא דמעיש אפי' להו
ואינו סודרין על השלחן
עד למחר בבש שעות
הא איפסילו בלינה אבילי:
שבת: אלא אמר רבא היינו
הרוקשה אדם קשה היא
קושיא דרמין. מאי קושיא
דלמא מאי בפנים לאו
כבודה קאמר אלא היא
אפייתן בפנים בחוץ הוא
והיא בפנים דקאמרי במקום

וריון. כלומר כמעמד וריוין
שיהו כתיב עומדן על
גבוי בשעת אפייתן: ממה
נפשוך אי בפנים דקאמרת
חוץ הוא אלא בפנים
וריון. מאי שנא אפיה
דבעי וריון טפי מלישה
(ונרינה בחול) [ונרינה]:
אשכחינו מעיש דקא אפי'
לה ואמר להו בחול קא
אפיהו ליה כיון דקדיש
בתורה הא איפסילו בלינה
בלינה אלא למחר בעיתו
למעבידה מראתר להו
למחר בעיתו למעבידהו דחיי
שבת אלמא כל מעשיהן
בפנים דאי בחוץ לא אמר
להו דחיי שבת. ר' שמעון
סבר מדי תגור מקדש
מעשיהן משום הכי אמר
להו לא דחיי שבת: ודניש
להו ממשילה. ודחיה להו
שעת היתר לכהניס לאוכלין
דרך חול הוא: מסוכן
הוא. שאחור כולמוס חולי

צה:

אין **טמאי** **מתים** **משתלחין**. כגון עכשיו שהוגללו הפרוכת דאין מחילה לטמאי מתים להשתלח דטמא מת מותר ליכנס למחנה ליה כדלמרינן בטוטה פרק היה נוטל (דף קז:) וצפסחים גרים אלו דברים (דף קטו.) לא נטמא מת בלבד אמרו אלא אפילו מת עצמו שנאמר ויקח משה את עצמות יוסף עמו עמו

במחילתו וא"ס והכי ילפינן טמא מת ממת שאני מת דאין לו טהרה במקוה כדאי' בסוף עירובין (דף קד:) המכניס שרץ למקדש פטור ואע"פ שהיו נושאין ארונו של יוסף עמו במחילתו ומכל מקום קשה הא קא חשיב רבותא אפילו מת עצמו וי"ל דקצר כמאן דלמנר חיובי ולא נמי חשיב י"ל בנינו טהרה במקוה (ס' ד"ט לאדם מי טהרה י:י') (ט' ל**ישנתו** ועריכתו **בחוי**. אלמא מדה יבש לא נתקדשה דאי נתקדשה מייגגיא מילתא אי אפיך להו אכזרי ולא כפי' הקונטרס דמפרש מטעם פסול יואל דמשום קידוש כלי לא מיפסיל צינא' כדפרישית בפ"ק (דף טו.)^א והאי דכל המנחות ילוזות בפושטין אפילו מנחת מפאה פירשמי בפ"י כל המנחות צאות מנה (לעיל נה.)^ב: **שהוא** קשה בברור. שכן הוא לתלמידי חכמים כדלמנר בפ"ק דמענית (דף קי.) כל תלמיד חכם שאינו קשה ככחול אינו תלמיד חכם: **ומאי** קושיא ד**רבא** עשרון **א** מקדש תגור מקדש. מימה אכתי קשיא סיפא דקמיני מצינתי כ"ג לשתן ועריכתן בפנים אלמא מדה יש נתקדשה וי"ל דאע"ג דעשרון לא נמשח חצי עשרון נמשח משום דלמרינן בפ"ק (לעיל דף ט.) מצינתי כהן גדול רבי יוחנן אמר אינה קדושה לחלצין ובהיא שעתא שרי' כתינא און מנחה קדושה בלא שמוך ואם כן צריך להניח צניסא או בכלי שרת אחד עשרון שלם של מצינתי ושלאש לוגין שמוך כדי לקדשן בכלי שרת ובתוך הניסא עצמה היה נתון הסולת לצד אחד והשמן לצד אחד לפי שצריך אחר כך לחלק הסולת בפני עצמו בחצי עשרון והשמן בפני עצמו לוג ומתנה שחרית ולוג ומתלה צין הערביס וכיון דאתקדש בכלי שרת נגזרי הוא להשימן אחר כך בכלי חול ולא מסתבר למימר שיוכל לחלוק הסולת והשמן קודם שיתקדש צניסא וייניח בתוך הניסא עצמה של שחרית לצד אחד ושל צין הערביס לצד אחר

דהא דריש בפ"ק (ג"י טז) אמר קרא מנחה מחלימה הבא מנחה ואחר כך חולוה ומיהו למאן דלמנר בפ"ק (ג"י טז) קדושה לחלצין ומתלה משלם דמצינא לא נכרכא אלא להציאה שלם מצינו קשה מאי שנה חצי עשרון דנמשח ומאי שנה עשרון דלא נמשח ויש פירושים מרש"י שכמו צהן בסוף התכלת (לעיל דף ג:)^ג לפי שהיו לריצין לעשרון למדוד בו שאר מנחות כל יחיד המתנדב מנחה ופעמים מווליאו לחוך אבל חצי עשרון היה מיוחד לכהן גדול ולא היה צריך למנחת נדבה של יחיד ולא יתכן טעם זה כלל דהא בפ"י כל המנחות צאות מנה (לעיל דף קטו.) דדרשנין מקרא (ס' דמנחת יבש לא נתקדשה מדכתיב חנן תחפיהה ציכורים לה' אימתי הם לה' לאחר אפייה ואע"ג דההוא קרא גבי עשרון כתיב לא שנה וגראה לפרש דלישה ועריכה דלחם הפנים ושמי הלחם מדת יבש הוא דאין צהן שמוך ולישתן ועריכתן לא היתה בכלי הלח אבל לישה ועריכה דחצינתי היה בכלי הלח דיש צה שמוך שנמדד בלוג ומדת הלח נמשחה לכולי עלמא וצין למאן דלמנר בפ"י ואלו מנחות (לעיל דף טה.) בולגן סולת צין למאן דלמנר בולגן חלות מכל מקום בכלי לש עוורך היה בולגן לפיכך צריך בכלי שרת והא דנקט במתני' חציני כהן גדול לאו דוקא דהוא הדין שאר מנחות הטעויות שמוך כדאיתא בתוספתא דקתיני מנחה יש צה מעשה כלים בפנים טחינתו והרקדתו בחוץ ולישתו ועריכתו בפנים כל מעשיהן וצור כשרות עד שיבואו לצית הקמינא והא דלא מני במתניתין אלא חצינתי י"ל משום דחצינתי חלוקין משמי הלחם ולחם הפנים בשני דברים דאלו לישתן ועריכתן בחוץ ואינו דומות את השבת ואלו לישתן ועריכתן בפנים ודומות את השבת ועוד נראה דמתני' נמי קמיני שאר מנחות דקתיני כסיפא כל המנחות יש צהן מעשה כלי בפנים ופי' בקונטרס לישה ועריכה הכל בכלי שרת בפנים ולא בחוץ ואף על גב דמשמע פירוש הקונטרס שזו היא נמי פירושו של ואין צהן מעשה כלי בחוץ והכל חדא מילתא הוא נראה לפרש דאין צהן מעשה כלי בחוץ אטמינה והרקדה קאי דלא צנו כלי שרת כי היא' דתוספתא: **אלא** דרב **אשי** **ברורא** היא. ומצרה מי ששנה זו לא שנה זו (ס' דרך חוצין אפיתו להו אף כי היום יקדש בבלי איפסי' ליה בלינה. ואע"ג דאין כלי שרת מקדשין אלא בזמנן זה אין זמנו צערב שבת לדבריהם קאמנר להו כדפרישית בסוף התכלת (לעיל דף נה.) ד"ה אפי' לה: כלל

שתי הלחם פרק אחד עשר מנחות

ורבי אליעזר דמיקל התם מיקל הכל דהשתא נמי אין טמאי מתים משתלמים חוץ למחנה שלהם דטמא מת אינו אסור אלא בעזרה בלבד ועכשיו ז' כשהוגלג פרוכת אין מחילה לטמאי מתים להשתלח דטמא מת מותר ליכנס במחנה ליה כדמצינ' ויקח משה את עצמות יוסף עמו במחילתו וכדלמנר צפסחים (דף טו.)

רבי (ס' אליעזר אומר יכול דחוק *ובין ומצורעין ונכנסו לעזרה בפסח הבא בטומאה יכול יהו חיובין תלמוד לומר יוישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש בשעה שטמאי מתים משתלחין וצין ומצורעין משתלחין אין משתלחין: **במתני'** **לישתן ועריכתן בחוץ ואפייתן בפנים.** מפרש בגמ': **ואין דומות את השבת.** אפייתן: **וכשרות צניס פאגי.** בכל ירושלים דקא סבר אפייתן נמי בחוץ: **גמ'** **אלמא מדף יבש.** כגון עשרון שנתקדש ציו: **ה' נתקדשו.** ואי נפקי מיפסלא ציונא': **הקשה.** צמירין זה: **אדם קשה.** חסס ומחודד לתתך הלכה ככרול **ז:** **איפסלו בלינה.** דכל המנחות משנתקדשו בכלי נפסלים והאי כיון דליקדיש מאתמול בתגור איפסיל בלינה קודם שיעדרנו על השולחן: **במקום וריזיס.** ולא בעזרה משא אלא בחוץ יאפוהו כהניס וריזיס שלא יתמין: **ושניס.** רצי יהודה ורצי שמעון: **בחול.** צערב שבת אשכחינהו דוד לכהניס דקאפו ליה: **דרך חול קא אפיטו.** כלומר בחול קאפיטו ליה כתימיה: **אף כי היום יקדש בכלי.** התגור ואיפסיל ליה למנר בלינה אלמא מגור מקדש ודומה שבת: **מידי תגור מקדש.** דיראיס אחס שלא יפסל בלינה. ואף כי היום יקדש בכלי בתימיה קאלמנר להו וכי היום יקדש בתגור: **דנפקא ליה ממעילה.** דכיון (ס'פסילקו' ז' (צו) מותר לכהניס וכל שיש לו שעת היתר לכהניס אין צו מעילה) ולא מצינא (ס'הך שכנר נסתלק אפילו זה יא' אם היום יקדש בכלי שסידרתם על השלחן הבו ליה: מסוכן

יהודה דרך חול אף כי היום יקדש בכלי רבי יהודה סבר (ס' בחול אשכחינהו דקא אפו ליה ליה אף כי היום יקדש בכלי איפסיל ליה בלינה רבי שמעון סבר בשבת אשכחינהו דקא אפו ליה לא דרך חול בעיתו למיעבדיה מידי תגור מקדש שלחן הוא דמקדש ומי מצינא אמרת דבשעת אפייה אשכחינהו והכתובי ויותן לו הכהן קודש כי לא היה שם לחם כי אם היה הפנים המוסרים מלפני ה' אלא מאי דרך חול דקא אמר להו הכי קא אמרו ליה ליבא לחם כי אם לחם הפנים המוסרים מלפני ה' אמר להו לא מיבעיא האי דכיון דנפק ליה ממעילה דרך חול הוא ז' אלא אפילו האיך נמי דהיום יקדש בכלי הבו ל' דליבול מסוכן

אמר להו דרך חול קא אפיתו ליה אף כי היום יקדש בכלי איפסיל ליה בשבת אשכחינהו דקא אפו ליה לא דרך חול בעיתו למיעבדיה מידי תגור מקדש שלחן הוא דמקדש ומי מצינא אמרת דבשעת אפייה אשכחינהו והכתובי ויותן לו הכהן קודש כי לא היה שם לחם כי אם היה הפנים המוסרים מלפני ה' אלא מאי דרך חול דקא אמר להו הכי קא אמרו ליה ליבא לחם כי אם לחם הפנים המוסרים מלפני ה' אמר להו לא מיבעיא האי דכיון דנפק ליה ממעילה דרך חול הוא ז' אלא אפילו האיך נמי דהיום יקדש בכלי הבו ל' דליבול מסוכן

דהא דריש בפ"ק (ג"י טז) אמר קרא מנחה מחלימה הבא מנחה ואחר כך חולוה ומיהו למאן דלמנר בפ"ק (ג"י טז) קדושה לחלצין ומתלה משלם דמצינא לא נכרכא אלא להציאה שלם מצינו קשה מאי שנה חצי עשרון דנמשח ומאי שנה עשרון דלא נמשח ויש פירושים מרש"י שכמו צהן בסוף התכלת (לעיל דף ג:)^ג לפי שהיו לריצין לעשרון למדוד בו שאר מנחות כל יחיד המתנדב מנחה ופעמים מווליאו לחוך אבל חצי עשרון היה מיוחד לכהן גדול ולא היה צריך למנחת נדבה של יחיד ולא יתכן טעם זה כלל דהא בפ"י כל המנחות צאות מנה (לעיל דף קטו.) דדרשנין מקרא (ס' דמנחת יבש לא נתקדשה מדכתיב חנן תחפיהה ציכורים לה' אימתי הם לה' לאחר אפייה ואע"ג דההוא קרא גבי עשרון כתיב לא שנה וגראה לפרש דלישה ועריכה דלחם הפנים ושמי הלחם מדת יבש הוא דאין צהן שמוך ולישתן ועריכתן לא היתה בכלי הלח אבל לישה ועריכה דחצינתי היה בכלי הלח דיש צה שמוך שנמדד בלוג ומדת הלח נמשחה לכולי עלמא וצין למאן דלמנר בפ"י ואלו מנחות (לעיל דף טה.) בולגן סולת צין למאן דלמנר בולגן חלות מכל מקום בכלי לש עוורך היה בולגן לפיכך צריך בכלי שרת והא דנקט במתני' חציני כהן גדול לאו דוקא דהוא הדין שאר מנחות הטעויות שמוך כדאיתא בתוספתא דקתיני מנחה יש צה מעשה כלים בפנים טחינתו והרקדתו בחוץ ולישתו ועריכתו בפנים כל מעשיהן וצור כשרות עד שיבואו לצית הקמינא והא דלא מני במתניתין אלא חצינתי י"ל משום דחצינתי חלוקין משמי הלחם ולחם הפנים בשני דברים דאלו לישתן ועריכתן בחוץ ואינו דומות את השבת ואלו לישתן ועריכתן בפנים ודומות את השבת ועוד נראה דמתני' נמי קמיני שאר מנחות דקתיני כסיפא כל המנחות יש צהן מעשה כלי בפנים ופי' בקונטרס לישה ועריכה הכל בכלי שרת בפנים ולא בחוץ ואף על גב דמשמע פירוש הקונטרס שזו היא נמי פירושו של ואין צהן מעשה כלי בחוץ והכל חדא מילתא הוא נראה לפרש דאין צהן מעשה כלי בחוץ אטמינה והרקדה קאי דלא צנו כלי שרת כי היא' דתוספתא: **אלא** דרב **אשי** **ברורא** היא. ומצרה מי ששנה זו לא שנה זו (ס' דרך חוצין אפיתו להו אף כי היום יקדש בבלי איפסי' ליה בלינה. ואע"ג דאין כלי שרת מקדשין אלא בזמנן זה אין זמנו צערב שבת לדבריהם קאמנר להו כדפרישית בסוף התכלת (לעיל דף נה.) ד"ה אפי' לה: כלל

מסורת הש"ס

6) וצפסחים טו: לה: ג) לעיל א. ב. ג. ד' ז' י"א מ"ו. ז) ושתות ז) (ט) משתלחן כבוד מותר כ"ו (י) ומעילה ב. ד. ה.) סך אפילו זה דהיום יקדש כ"י. ז"יק. ח) ובטוטה כ: ד"ה לא חילתו בלחון אחר וע' מוח' נח: ט) ד"ה פרוץ. ט) ע' רש"י שמהפך הגי' בכל אלו הדיבורים ועי' הלכות ודאי דכל המנחות כ"י בלחן מנה ספדי' לחי"כ ד"ה אלמא מדה יבש כ"י בפ"ק הפ"ה. י) ד"ה ר"ל. י) ד"ה ה"ל. י) ד"ה פסול ודע שפ"י רש"י במשנה דמיון לקמן ז. י"ה חפיתו. ח) דמה' יבש' ז"יק. ט) וע' מוח' לעיל עכ. י) כ"ה המנחות.

תורה אור השלם

- ↑ צו את בני ישראל וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לקדש: במדבר ה ב
- ↑ ותן דוד את הבדן ויאמר לו כי אם אשה יצרהה לנו בתמול שלשם בצאתי ודחיו בלי התערים קדש והוא דרך חול ואף כי היום יקדש בכלי:
- ↑ ותן לו הבדן קדש כי לא יהיה שם לחם כי אם לחם הפנים המוסרים מלפני ה' לשום לחם חם ביום הלקדש:

שמואל א כא ז

מוסף רש"י

אין טמאי מתים משתלחין. כגון פסח הבא בטומאה לשחרור כולעניו בשמחתן אין זבין ומצורעין משתלחין. ציונתו הפלגון כתיב. ומיהו למתלה לא אשמרה דהא טמא נפש גלי תחמלא דאין ניצור נמחן הא בשלם טומאות דמיון. מיהו אסתי היקדש לפוטמן מן הסיכט (פסחים טו.)
כשרות בעזרה וכשרות בבית פאגי. חוץ לתומת טהרה טומאת אמת. וכו' שמה. ואי ס"ד מער מקדש איפסלו ציונא' רע"ד טו. א.

שיטה מקובצת

6) וכשרות אבות: ב) אמר רבא: ג) מאי קושיא: ז) השבת איפסילו בלינה אמר רבא: ט) בחול אשכחינהו מעיש דקא אפו ליה ואמר להו בחול קא אפיתו ליה כיון דקדיש בתגור הא איפסיל ליה בלינה אלא אמר רבא בעיתו למעבידהו דחיי שבת. אלמא כל מעשיהם בפנים דאי בחוץ לא אמר להו למדחיי שבת. הרבג"ה:
1) הוא גביכור: 1) כשהוגלגל הפרוכת: 2) לא נתקדשו ואי נפקי לא: 3) כן כבדול כיון דאפיתו מעיש דאינו דוחה השבת וסודר אינו אלא בשבת: 4) הוא מותר לכהניס דכל שיש: 5) זה שדוחם: 6) חשיב טהרה במקוה דיש במינו. ויהיב במינו נמחק וחיבתו לאדם חי לייש:
7) טהרה מה שאין כן בשרין שאין במינו טהרה סוד"ד:

